

Politolog Roček: Válka v Iráku 20 let poté aneb americké fiasko

- CZ24 News | 20. března 2023

IRÁK/USA: Obsazení Iráku se stalo obrovskou katastrofou. Útok začal pod falešnou záminkou (oficiálně přiznáno), že Irák představuje hrozbu kvůli výrobě zbraní hromadného ničení, upozorňuje publicista František Roček v komentáři pro Prvnizpravy.cz.

Dva pánové, profesor Richard Hil a vědecký pracovník Gideon Polya, na australském webu johnmenadue.com, si povzdechli, že 20 let po zahájení útoku na Irák 20. 3. 2003 je irácké trauma třeba vymazat z historie. **„Jen málo mainstreamových novin v Austrálii, pokud vůbec nějaké, věnovalo výročí větší pozornost. Zdá se, že totéž platí v USA, hlavním podněcovateli konfliktu,“** uvedli autoři.

Důsledek

Podle aktualizace UNHCR z roku 2022 je dnes více než milion vnitřně vysídlených Iráčanů a téměř 5 milionů navrátilců z vnitřně vysídlených osob, kteří čelí **„nedostatku přístupu k základním službám a musí se vypořádat se zničeným nebo poškozeným majetkem a kritickou infrastrukturou...“**

Mlčí se také o vrozených deformacích způsobených použitím ochuzeného uranu nebo o surových zraněních způsobených nelegálním použitím bílého fosforu a kazetových zbraní. Nepadlo ani slovo o tisících veteránů v USA, Austrálii a Británii, kteří si vzali život, nebo o těch, kteří nadále zažívají duševní a fyzická traumata způsobená řezničinou v Iráku.

Během války v Perském zálivu (1990-1991) a v období do roku 2011 došlo k 1,7 milionu násilných úmrtí a 2,9 milionu úmrtí způsobených válkou vynucenou deprivací, celkem 4,6 milionu úmrtí. V období 2011-2020 během války proti ISIS (násilný vedlejší produkt severoamerické invaze) došlo k asi 100 000 násilným úmrtím a 300 000 iráckým úmrtím z deprivace, kterým bylo možné předejít.

Důsledky násilí vyplývající z války v Iráku má i nadále smrtící dopad na obyvatele této země. Například v roce 2020 byla úmrtnost dětí mladších 5 let vyjádřená jako procento celkové populace v Iráku 52krát vyšší než v Japonsku a 14krát vyšší než na Kubě...

Rok 2003: Předvídaní průběhu války v Iráku

Dnes je již oficiálně ověřeno na základě britského oficiálního vyšetřování, že záminka k útoku USA proti Iráku byla podvodná. Někdo se nad tím i pohoršuje, ale již tehdy věděli všichni kriticky uvažující lidé, že to je státně propagovaná lež. Američané lživě tvrdili, že irácký režim utajuje vlastnictví zbraní hromadného ničení.

O tom, že jde o lež, jsem psal již začátkem roku 2003 před zahájením války s Irákem v Britských listech. V sérii článků jsem tehdy uvedl, že otázka legitimacy a lidských práv byla v tomto konfliktu nepodstatná. Válka v Iráku byla především o kšeftu.

Bez souhlasu OSN zaútočily USA 20. března 2003 na iráckou armádu s pomocí kontingentu servilních Britů, něco málo Australanů a skupinky necelých dvou stovek Poláků.

Nevadilo mi, že Američané vtrhnou do Iráku pod falešnou záminkou – jiné záminky v politice neexistují. Psal jsem, že tam Američané vpadnout musí, protože jde o ropný kšeft. Ale naivně jsem se domníval, že ze strany Američanů jde o sázku na jistotu, protože mají poválečné zabezpečení Iráku v kapse – vše vymyšlené a připravené. Opak byl pravdou. Ale tehdy nikdo netušil, jak amatérsky chtějí Američané Irák spravovat. Byl leden 2003.

V článku z 20. 1. 2003 **„Irák: operace na zákaznickém principu“** jsem v Britských listech uvedl, že je třeba co nejdříve obsadit Irák, protože každý den příprav a diplomatického žvanění znamená zvyšování cen ropy a v důsledku toho i výrobních nákladů: **„žádám Američany, aby začali s**

obsazováním Iráku veselejším tempem.“ Byla to nadsázka a pragmatická žádost zároveň.

Uvedl jsem tehdy:

„Připravované tažení je zatíženo obviněním, že cílem expedice je ropa, ne nebezpečí zbraní hromadného vraždění. Nikdo nevydá mnoho miliard na intervenci bez jistoty, že investice bude splacena. Válka není omezená humanitární akce, ale ekonomická investice. Proto historie angažování Západu v Iráku v letech 1990 - 2003 je neodmyslitelně spojena s ropným fenoménem.

Západní státy by neosvobozovaly Kuvajt, pokud by nepatřil k významným producentům ropy a okupace Kuvajtu (a ohrožení Saúdské Arábie) neohrožovala stabilitu obchodu s ropou v oblasti. Osvobození Kuvajtu bylo pro tehdejší skupinu G7 důležitou podmínkou stability obchodu s ropou. Bez ropy by Kuvajt byl v pozici ekonomicky bezvýznamných afrických států. Jeho osud by byl státům G7 a EU v podstatě lhostejný.“

V článku jsem také uvedl, že útok by měl vycházet vstříc zákazníkům: Manažerské krédo této operace bude: **„s minimem ztrát dosáhnout maximální důvěry budoucích klientů - osvobozených Iráčanů“.**

K válce proti bagdádskému Saddámu Husajnovi by v roce 2003 nedošlo, kdyby tehdy byla cena ropy na dnešních (2017) minimálních cenách za barel, a ropy byl přebytek. Proto jsem tehdy napsal:

„USA jsou neprávem kritizovány, že ‚rozjely‘ agendu vojenské likvidace Saddámovy režimu a chtějí do války zatáhnout další státy. Kdyby ve velmocenské pozici byl jiný stát... musel by se také tak zachovat. Obsazení Iráku je z ekonomického hlediska důležité nejen pro USA, ale také pro státy G7 a Evropu jako celek.“

V článku jsem dále uvedl, že významnými odběrateli osvobozené irácké ropy bude Evropa a Japonsko: **„Obsazení Iráku je proto také v zájmu Evropy.“**

Invaze do Iráku byla v mém textu prezentována jako výhodná také pro EU: **„Svět se rozpadá do regionů, které se začínají vůči okolí vymezovat: Čína, Indie, Rusko, islámské země. Evropa je již v defenzívě a snaží se obhájit svoji pozici, na totéž se připravuje dosud plně suverénní jediná supervelmoc USA.“**

V článku jsem dále zdůraznil, že USA budou z obsazení Iráku profitovat nejvíce. **„To vzbuzuje v Evropě vlnu závidosti... Nedivím se. Lidé se bytostně zdráhají připustit si, že USA jsou jedinou zemí, která je schopna na své náklady zlikvidovat Saddámovův režim, za což musí osvobozený Irák jako za placenou službu v průběhu dalších deseti, patnácti let zaplatit. Obsazení Iráku je zkrátka služba iráckému obyvatelstvu na úvěr.“**

Bral jsem to tehdy (a беру to i dnes) jako obchod. Jenže americká strana neuměla splnit podmínky politického kontraktu. Vůbec mi nevadilo, že důvody k napadení Husajna jsou podvodné. Na důvodu nezáleželo - a nezáleží ani dnes. Silnější bere vše, aneb ruka ruku myje. Když to je výhodné, tak proč ne? Tento cynismus jsem také v článku definoval:

„Aby ekonomické dopady na světovou ekonomiku byly v rámci irácké expedice co nejmenší, je třeba, aby obsazení Iráku začalo co nejdříve. Nejpozději do padesáti dnů by měly v Iráku letadla a tanky hlásat ozbrojené evangelium západní demokracie. Čekání na útok prohlubuje nervozitu na akciových trzích...“

Válku proti Iráku Spojené státy skutečně zahájily, ale do šedesáti dnů - ne do padesáti, jak jsem odhadoval. Článek vyšel 20. ledna a válka začala 20. března.

Z opatrné lenosti nechali zmasakrovat šíity

Tehdy byl ještě leden 2003. Více než deset let po první porážce irácké armády v okupovaném Kuvajtu v roce 1991 svět očekával druhý útok na iráckou armádu. Míroví aktivisté, ale i někteří politici, se tehdy ptali, proč USA čekaly s rozhodnou akcí proti Husajnovi až do roku 2003? Na tuto otázku jsem si dovolil odpovědět:

„Spojenci nebyli politicky připraveni na okupaci Iráku, protože mandát OSN zněl v roce 1991 v souladu se všeobecným očekáváním - osvobozením Kuvajtu. K osvobození Kuvajtu došlo proto, aby se stabilizovala situace kvůli dodávkám ropy. Porážkou iráckých vojsk při

minimálních ztrátách spojenců byl splněn cíl akce. Politicky bylo vítězství mimořádně efektivní.

Po spojeneckém vítězství v únoru 1991 šíité v jižním Iráku využili oslabení iráckého režimu a rozpoutali rozsáhlé lidové povstání. Spojenečtí politici povstalcům nepomohli svrhnout Saddáma, protože nechtěli proměnit efektivní bleskové vítězství v dlouhodobější, politicky a vojensky nejisté angažmá uvnitř Iráku s dalšími válečnými výdaji a s nárůstem mrtvých mezi svými vojáky. Tím by se ztratil efekt bleskové vítězné války. Kromě toho ani v Kuvajtu, ani v Saúdské Arábii nebyly demokratické režimy, ale autoritativní režimy omezující lidská práva, takže otázka lidských práv nebyla důležitým motivem. Motivem byla pouze likvidace agrese irácké armády v ropném Kuvajtu.“

V článku jsem uvedl i další možný důvod, proč při potlačení povstání byly zmasakrovány tisíce šíitů. Spojenci, kteří vyhnali irácké vojsko z Kuvajtu, jim nepomohli, protože nebylo důležité, kolik lidí irácký režim při vnitřních čistkách zavraždí. Důležité bylo, aby byl v oblasti Blízkého východu konečně klid:

„Američané (a jejich spojenci) nemohli zasáhnout v roce 1991 ve prospěch šíitů, kteří byli napojeni na Írán, protože s šíitským fanatismem měli nejhorší zkušenosti právě z Íránu. Obávali se, že v Bagdádu by se mohl usídlit šíitský islámský režim, což by ve spolupráci s iránským šíitským režimem znamenalo pro USA (a obecně i pro západní země) ještě větší pohromu, než oslabený Saddám se svou krutovládou. Také (sunnitská) Saúdská Arábie byla s tímto řešením spokojena. Proto se březen 1991 nesl ve znamení potlačení šíitského jižního povstání Saddámem Husajnem. Poté se irácká vojska přesunula do iráckého Kurdistanu, kde spolu s Republikánskými gardami z oblasti Bagdádu vystřílela klid i zde. Přepjatá krutost se Saddámovi ale nevyplatila. Pro kurdskou oblast si OSN vynutila demilitarizovanou zónu. Byla to především bezpečnostní a ekonomická kalkulace ...

Nešlo o bezpečnost Kurdů. Hrozilo nebezpečí, že se přes irácké hranice přelije milión kurdských utečenců, což bude představovat vážné nebezpečí destabilizace Turecka, zvláště pak kurdských oblastí, a zaplavení poklidné Evropy dalšími Kurdy...”

Záminka

Již začátkem roku 2003 bylo zřejmé, že nebezpečí zbraní hromadného ničení (ZHN) v Iráku bylo jenom nepříliš inteligentní záminkou, ale i ta nakonec stačila. Komentoval jsem to v článku slovy:

„Irák je v situaci, kterou lze charakterizovat slovy: ‚před použitím zatřepat‘. Inspektoři s Irákem třepou a šmejdí. Ať dojdou k jakémukoli závěru, mají pouze funkci předtanečníků. Irák nikdy nemůže pozitivně dokázat, že nic neskrývá, protože ‚nic jsme nenalezli‘ může být vykládáno též jako ‚velmi pečlivě to ukryli‘. Saddám je přitom ve dvojí pasti. Pokud by skutečně odhalil všechna tajemství a nakonec neměl (či odevzdal) všechny prostředky ZHN, ještě více by se vydával všanc americkému útoku, protože by nehrozilo nebezpečí saddámovského zoufalého ‚posledního‘ úderu pomocí ZHN. Ať udělá cokoli, vždy to bude pro Saddáma nevýhodné.“

O den později, 21. 1. 2003 jsem v Britských listech uveřejnil stať **„Zabíjení v Iráku: optimistická varianta“**. Napsal jsem, že jsem optimistou, tedy že **„zastávám mínění, že osvobození Iráku od ukrutného Saddáma nemusí trvat při pozemních operacích déle než měsíc, možná i kratší dobu. Ztráty západních vojenských pojídačů vepřového přitom nemusí být dramatické - možná jen kolem 500 osob.“**

Jaká byla realita? Válka trvala čtyřicet dnů a skutečné ztráty odpovídaly mému proroctví: Padlo jenom 140 amerických vojáků, 33 britských a zraněno bylo celkem 542 vojáků. Jenže válka sice oficiálně skončila 1. května 2003, ale do roka a do dne ozbrojený odpor proti okupaci Iráku

každoročně stál tzv. spojenecké jednotky stovky mrtvých a další stovky vojáků byly těžce zraněny a zmrzačeny.

Tehdy ještě nikdo netušil, že administrativa USA v Iráku udělá vše proto, aby úplně všechno dopadlo co nejhůře. Úžasná vizitka liberální demokracie.

[ZDROJ](#)